

Ako psíček s mačičkou piekli tortu

Psíček mal mať zajtra meniny a mačička narodeniny. Deti to vedeli a chceli psíčka a mačičku na meniny a narodeniny nejako prekvapiť. Rozmýšľali, čo by psíčkovi a mačičke dali alebo urobili, potom si spomenuli a povedali : „ Viete čo, deti ? Urobíme psíčkovi a mačičke tortu.“

Ako to povedali, tak spravili. Vzali si na to formičku a vymiesili psíčkovi a mačičke z piesku krásnu tortu, navrch dali päť krásnych bielych kamienkov, to boli ako mandle, a torta bola ako naozajstná.

Zaniesli ju mačičke a psíčkovi : „ Tu máte, priniesli sme vám k meninám a narodeninám tortu. Je ohromne dobrá, môžete ju celú zjesť.“

Psíček s mačičkou si tortu vzali, robili nad ňou hamhamham, tá je dobrá, tá sa vám podarila, a tvárili sa akože ju jedia. „ Ďakujeme vám,“ povedali deťom, „ takú tortu sme ešte nejedli.“ Deti z toho mali radosť a išli domov.

„ Škoda, že psíčkovia a mačičky nejedia piesok,“ povedal psíček mačičke, keď deti odišli, „ taká krásna torta, ale by sme si na nej pochutnali ! Či vieš, že som nad ňou dostal náramnú chuť na nejakú naozajstnú tortu ? Ale musela by byť naozajstná, počuješ ?“

„ Tiež mám chuť na naozajstnú tortu,“ povedala mačička. „ Vieš čo, ved' keď mám zajtra narodeniny a ty meniny, mali by sme si nejakú upiecť ! Lenže neviem, ako sa taká torta robí.“

„ To je nič,“ povedal psíček, „ to je ľahko, to ja teda zase viem, ako sa robí naozajstná torta. Do takej naozajstnej torty sa dá všetko, čo je najlepšie na jedenie, všetko čo najradšej ješ, a potom je tá torta najlepšia ! Keď tam dáš takých najlepších päť jedál, tak je päťkrát taká dobrá, keď ich tam dáš desať, tak je potom desaťkrát taká dobrá. Ale my si ich tam dáme až sto a budeme mať stokrát takú dobrú tortu !“

„ To je pravda,“ povedala mačička, „ urobíme si takú najlepšiu tortu.“ Psíček a mačička si vzali zástery a pustili sa do varenia.

Vzali múku, mliečko a vajíčko a všetko dokopy zmiešali. „ Torta musí byť sladká,“ povedala mačička a nasypala do toho cukor. „ A tiež trochu slaná,“ povedal psíček a dal tam soľ. „ A teraz tam dáme maslo a lekvár,“ povedala mačička. „ Lekvár nie, ja ho nerád,“ vravel psíček, „ dáme tam namiesto lekváru kvargľu, tú mám strašne rád.“ Tak tam dali niekoľko kvarglí. „ Mne sa zdá, že je málo masná,“ povedala mačička, „ musíme tam dať zopár kožíek zo slaninky.“ – A aby sme nezabudli na oriešky,“ povedal psíček a nasypal tam za vrecúško

orieškov. „ Orišky sú dobré,“ schválila to mačička, „ ale určite patrí do toho ešte aj uhorka,“ a dala tam uhorku.

„ A kosti,“ volal psíček, „ musíme tam predsa dať nejaké kosti.“ Tak do tej torty dali hromadu kostí. „ A ešte nejakú myš, ja mám predsa myši hrozne rada !“ spomenula si mačička a dala do torty štyri myši. „ Tak, a teraz niekoľko párkov, poriadne okorenených, to je niečo pre mňa,“ povedal psíček a dal tam niekoľko párkov. „ A teraz to hlavné !“ vravela mačička, „ predsa šľahanú smotanu tam musíme dať !“

Dali tam plný hrniec smotany. „ A trochu cibule,“ povedal psíček a dal tam cibuľu. „ A čokoládu,“ povedala mačička a pridala do toho čokoládu. „ A omáčku !“ prišlo na um psíčkov, nuž dali tam omáčku.

Tak do tej svojej torty dávali a miešali všetko možné, dali tam aj cesnak a korenie a namiešali do toho masť aj cukríky, oškvarky a škoricu, krupičku a tvaroh, marcipán a ocot, kakao a kapustu, jednu husaciu hlavu a hrozienka, nuž všetko možné do tej torty dali, len chlieb tam nedali, lebo psíčkovia a mačičky chlieb tak akurát nemajú rady.

Keď to všetko zmiešali a rozmiešali, bola z toho toľká torta, ako koleso na voze. „ Páni moji, to bude tortisko, tej sa riadne napukáme !“ pochvaľovala si mačička. „ A teraz to dáme piecť.“

Dali tortu piecť a tešili sa na to, až bude upečená. Dymilo sa z toho, klokotalo to, prskalo a fučalo, škvarilo sa to, syčalo a išla z toho para, smažilo sa to a pripaľovalo, kypelo to a pretekalo a čmudilo to, ako keby sa pálili staré handry.

Keď sa im zdala torta už dosť upečená, dali ju predo dvere, aby vychladla. „ Vieš čo ?“ povedala mačička psíčkov, „ keď boli tie deti také dobré, že nám priniesli tú svoju tortu, tak my ich zasa pozveme, aby prišli ochutnať našu tortu.“ – „ Tak pod’,“ povedal psíček, „ pôjdeme tie deti pozvať.“

Chytili sa za ručičky a šli pozvať deti. Deti boli v záhradke pred domom a hrali sa tam s guľkami a potom ešte s loptou a chvíľu aj s kockami.

Ale zatiaľ išiel okolo tej torty jeden zlý pes, a ako tá torta chladla, zavanuli mu do nosa všelijaké vône.

„ Hav, hav, hav,“ pomyslel si ten zlý pes, „ voľajako to tu krásne rozvoniava, to bude asi niečo pod zub !“ Ňuchal, Ňuchal, Ňuchal, až tú psíčkovu a mačičkinu tortu vyňuchal. „ Hav, hav !“ povedal, keď tú tortu vyňuchal, „ tu je

to, ale si dám !“

A tak sa ten zlý pes pustil do tej torty. Hltal a hltal, až mu v očiach slzy stáli, lebo tá torta bola dnu ešte horúca, hltal, až mu pritom pár ráz zabehlo, hltal a hltal, až kým ju celú nedohltal. Potom na to vypil ešte plné vedro vody a odvalil sa preč.

Keď sa už psíček a mačička dost' nahrali s deťmi, spomenuli si na tú tortu. Tak sa pochytili všetci za ruky a išli sa pozrieť, či už tá torta dost' vychladla. „Fí, detičky, ale si vy dnes u nás pochutnáte,“ povedali psíček s mačičkou, „ani predstaviť si nemôžete, aké dobroty sme tam dali !“

Došli. Dívajú sa a – čo to ? Torta je preč ! „Jéjda,“ povedali psíček s mačičkou. „torta je preč, niekto nám ju zobral !“ dívajú sa a dívajú, a pozrime ho ! Tamto pod kríkom leží veľký zlý pes a strašne ochká. Veľmi sa tou tortou prejedol a teraz mu je zle. Ukrutne ho bolí brucho. „Juj, ale ma bolí, juj, ale ma bolí !“ narietal ten zlý pes. „Ale som si dal, čo len v tej torte bolo všetko naprplané, že z toho mám také ukrutánske bolesti !“

„Na, dobre ti tak !“ povedal psíček. „Mal si to nechať, keď torta nebola tvoja !“

„Vieš, havko, ja si z toho nič nerobím, že nám ten zlý pes zjedol tú tortu,“ povedala mačička, „možno by nám z nej bolo tiež zle a mali by sme pokazené meniny a narodeniny.“

„To je pravda,“ povedal psíček, „nech si teraz skuvíňa a jajká ten zlý pes, tak mu treba, ale ja som hladný, strašne by som niečo jedol, hocičo ! No my už doma nemáme nič na jedenie, všetko sme dali do tej torty. A nechcel by som na svoje vlastné meniny ostať hladný.“

„Nič si z toho nerobte, havko a mačička,“ povedali deti, „poďte k nám a my vám dáme niečo z nášho obeda.“ Tak šli psíček s mačičkou k deťom na obed. „Deti, poďte obedovať !“ práve ich volala mamička, a deti povedali :

„Mamička, tuná tento psíček má meniny a mačička narodeniny, musíme im tiež dať niečo na obed.“ Tak dali mačičke a psíčkoví z obeda. Dali im polievočku a bolo aj mäsko a zemiakové knedličky. A mamička pre nich vysnorila ešte i kúsok koláča od včerajška.

Mačičke a psíčkoví to veľmi chutilo. Poďakovali sa deťom za obed a odišli spokojne domov. „Ale sme sa na tie naše meniny a narodeniny dobre mali !“ tešili sa.

„Taký dobrý obed ! A ani trolinka nás po ňom bruško nebolí.“

Prišli domov a ten veľký pes tam pod kríkom ešte jajkal a narietal.

Oni šli po tom dobrom obede spať a pochvaľovali si, ako sa im tie meniny a narodeniny predsa nakoniec vydarili.

A ten zlý pes po tej torte ochkal a nariekal pod kríkom celé dva týždne.